

men med, at en række kommuner befinder sig i en ekstraordinær stærk udvikling, og disse særlige problemer bør løses gennem tilskuds- og/eller låneordninger for disse kommuner, gennemført i forbindelse med en revision af de statslige refusionsordninger.

Sambeskatningen.

For Det Radikale Venstre er en ophævelse af sambeskatningen et mål i sig selv. Ved siden af den praktiske afvejning af hensynet til de forskellige grupper af sambeskattede må også provenutabet, der følger med en ophævelse af sambeskatningen, medtages i vurderingen. Det foreslås derfor, at man tager det første skridt på vejen ved at lade den nye skala gælde både for forsørgere og ikke-forsørgere. For forsørgere deles den samlede indkomst i to parter. Den ene part sættes til $\frac{1}{3}$ og den anden til $\frac{2}{3}$ af den samlede indkomst, og skatten af disse to indkomster beregnes hver for sig. Herefter kan de to udregnede skattebeløb lægges sammen til den samlede „forsørgerskat“. Indtil de provenumæssige muligheder for en nedsettelse af de direkte statskatter foreligger, må delingen i $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ gælde for alle, og den ene part kan maksimalt tillægges 50 pct. af den faglærte arbejders gennemsnitlige årsløn.

Ved siden af det nuværende systems tunge opbygning, der i praksis ikke tillader en ophævelse af sambeskatningen, har de væsentligste hindringer for en ophævelse været provenutabet og de forskelle, der ville opstå mellem udearbejdende ægtefæller og ægtefæller med fælles virksomhed.

I takt med de provenumæssige muligheder foreslår Det Radikale Venstre, at alle ægtefæller med udearbejde beskattes hver for sig efter egen indkomst. For ægtefæller med fælles virksomhed fastholdes delingen af indkomsten, men med en højere maksimalgrænse end den i første omgang foreslåede på 50 pct. af den faglærte arbejders gennemsnitlige årsløn.

Afskrivningsreglerne.

Ved tilrettelægnen af afskrivningsreglerne må hensynet til erhvervslivets behov for indkomst- og skatteudjævning afvejes med ønsket om at undgå, at afskrivningsreglerne kan benyttes til direkte skatteomgåelse. Det må være muligt for de erhvervs-

drivende at kunne udsætte beskatningen, så længe de investerer, men de må ikke kunne frigøre „en for stor afskrivning“ til forbrugsformål uden efterbeskatning. Samtidig må reglerne udformes, så private virksomheder trods hyppige ejerskifter ligestilles med aktieselskaber, og således at reglerne mindst muligt hæmmer erhvervslivets mobilitet.

For driftsmidler og inventar foreslås de nuværende afskrivningsregler bevaret uændret, medens en række ændringer i afskrivningsreglerne for bygninger foreslås gennemført, ligesom en række specielle regler må tages op til vurdering (se appendix). Som et hovedprincip må fastholdes, at afskrevne beløb ikke må frigøres til forbrugsformål uden efterbeskatning.

Samtidigesskat.

I forbindelse med en videreføring af skattereforarbejdet ønsker Det Radikale Venstre samtidighed mellem indtjening og skattebetaling indført.

I et moderne samfund er et system som det nuværende, hvor skatten først opkræves fra $1\frac{1}{2}$ til 2 år efter indkomstens erhvervelse, utilfredsstillende både for den enkelte skatteyder og for samfundet. For Det Radikale Venstre vil det være en betingelse, at samtidigheden i skattebetaling ikke blot omfatter lønmodtagere, men alle skatteydere.

En forudsætning for samtidigheden vil under alle forhold være, at man har et stærkt forenklet skattesystem at bygge på. Uden en sådan forenkling bliver der store administrative vanskeligheder, og for den enkelte skatteyder bliver virkningen kun en utilfredsstillende a conto-skat.

Gennem en tilbunds gående forenkling kan der tilvejebringes rimelige muligheder for en samtidigesskat. En forenkling vil samtidig give mulighed for at vælge mellem en samtidigesskat, der bygger på indbetaling fra den enkelte skatteyder, og en kildeskatteordning med opkrævning hos arbejdsgiveren. Så længe en forenkling ikke er gennemført, er der hverken mulighed for at udarbejde tilfredsstillende kildeskatteordninger eller andre former for samtidighed. Skal der bygges videre på ideen om den tvungne kildeskatordning, må det administrative besvær, der pålægges erhvervslivet, mindskes mest muligt. I forvejen er der hos